

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/81/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7121209806
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Pella
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7121209806.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Pella a členov senátu JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Františka Čisovského, v spore žalobcu: BENCONT FINANCE, a.s., sídlo: Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., sídlo: Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368 a advokátskou kanceláriou: ČOLLÁK & PARTNERI advokátska kancelária s.r.o., sídlo: ul. A. XX, XXX XX B. - C. D. E. C., IČO: 45 946 868, proti žalovanému: F. F., narodený: XX.XX.XXXX, trvale bytom: G. XXX/X, XXX XX D. H. F., o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice č. k. 30Odi/5/2021 – 148 zo dňa 17. januára 2024, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok Mestského súdu Košice, č.k. 30Odi/5/2021 – 148 zo dňa 17. januára 2024.
- Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 30Odi/5/2021 – 148 zo dňa 17. januára 2024 (ďalej aj „rozsudok“) rozhodol tak, že žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške 100 %, s tým, že túto povinnosť nahradiť trovy konania uložil žalobcovi (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného z dôvodu, že tento podľa neho nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Svoju žalobu odôvodnil spôsobom uvedeným v nasledovnom odseku 2.1.

2.1. Žalovaný nebol v čase podania návrhu platobne neschopný, pretože mal dostatočný príjem na postupnú úhradu svojich záväzkov. Zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa dlžník úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh. Žalovaný, ako dlžník, nevynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností. Žalobca je veriteľom žalovaného na základe Zmluvy o úvere č. 6416738888, ktorú žalovaný a právny predchodca žalobcu uzatvorili a z ktorej vyplývajúca pohľadávka bola na základe Zmlúv o postúpení pohľadávok zo dňa 25.10.2018 uzavretej medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. ako postupcom a spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a. s. ako postupníkom, postúpená na žalobcu. Žalovaný v čase pred vyhlásením konkurzu splácal pohľadávky žalobcu pravidelnými mesačnými splátkami v celkovej výške v priemere 204,- eur. Úhrady boli vykonávané prostredníctvom zrážok zo mzdy a teda je zrejmé, že žalovaný je zamestnanou osobou v produktívnom veku. Poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 377/2016 Z. z., v zmysle ktorej je významným predpokladom na možnosť uchádzať sa o oddĺženie, platobná neschopnosť dlžníka. Ide však o domnienku vyvrátiteľnú, pričom vyvrátená môže

byť na začiatku konania samotným súdom („ex ante“ kontrola, keď súd vychádza len z vyhlásenia dlžníka podľa § 167a ods. 1 písm. c) ZKR), alebo v rámci skúmania poctivého zámeru dlžníka na základe žaloby dotknutého veriteľa („ex post“ kontrola). Súd pri „ex ante“ kontrole nemá reálnu možnosť skúmať platobnú schopnosť (má k dispozícii len tvrdenia dlžníka a veriteľ v tom čase nemá o návrhu na oddĺženie žiadnu vedomosť). Z uvedeného dôvodu je potom celý proces dokazovania nepoctivého zámeru na veriteľoch dlžníka, ktorí ale nedisponujú k tomu patriacimi procesnými oprávneniami. Pre dôkladné zistenie príjmov žalovaného v čase pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok žalobca navrhol vykonať dopyt na Sociálnu poisťovňu za obdobie pol roka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného, z ktorého by bol preukázaný príjem žalovaného a jeho platobná schopnosť/neschopnosť.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že nárok neuznáva. Dodal, že pri návrhu na oddĺženie mal poctivý zámer. Ďalej tiež doplnil, že žalobca si neprihlásil pohľadávku do konkurzu, a teda tvrdená pohľadávka sa stala nevymáhateľnou. V tom období bol v rozvodovom konaní, a mal vyživovaciu povinnosť na deti a iné úvery.

4. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním (listinnými dôkazmi označenými stranami sporu a skutočnosťami známymi z rozhodovacej činnosti v konaní vedenom pod sp. zn. 31Odk/137/2019, resp. z daného súdneho spisu) zistil skutkový stav uvedený v nasledovných odsekoch 4.1 a 4.2.

4.1. Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 2.4.2019, sp. zn. 31Odk/137/2019 (zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 8.4.2019) súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a ustanovil správcu podstaty: JUDr. Jaroslava Stojku, so sídlom kancelárie: Werferova 1, Košice, zn. správcu: S1360. Zároveň súd zbavil dlžníka všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Oznam o zrušení konkurzu bol zverejnený v Obchodnom vestníku 88/2021 dňa 10.5.2021.

4.2. Zo zoznamu veriteľov zo dňa 15.3.2019 vyplýva, že žalovaný uviedol pod poradovým bodom 1. pôvodného veriteľa - žalobcu, s celkovým počtom veriteľov 11 s prevažnou väčšinou právnických osôb špecializujúcich sa na požičiavanie financií. Taktiež vedenie exekúcie na majetok úpadcu pre pohľadávku veriteľa vo výške na istine 19.076,22 eur s prísl. Zo zoznamu majetku väčšej hodnoty zo dňa 9.1.2019 dlžník vyhlásil, že nevlastnil majetok väčšej hodnoty, ani aktuálny majetok. Zo životopisu dlžníka vyplýva, že v čase podania návrhu bol zamestnaný s príjmom 900,- eur, platí mesačne inkaso 200,- eur, sám sa stará o domácnosť a striedavo sa stará o maloleté deti, exekútori mu sťahujú mesačne cca 350,- eur, a ledva dokáže vyžiť z výplaty; zobral úvery z nebankoviek a nevie ich splácať. Má stredoškolské vzdelanie s maturitou v odbore mechanik silnoprúdových zariadení.

5. Po právnej stránke súd vec posúdil podľa § 166 ods. 1, § 166f ods. 1, § 166g ods. 1 až 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“).

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním mal nepochybne za to, že žalobca v tomto konaní nepreukázal nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení a preto žalobu zamietol. Nepoctivý zámer nepreukázal žalobca žiadnym dôkazom, ktorý by mal vplyv na ním tvrdené skutočnosti (že žalovaný nemal poctivý zámer). V záujme spravodlivého rozhodovania súd zväžil okolnosti právneho vzťahu aj s ohľadom na skutočnosť, že ide o osobitné konanie na základe zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, týkajúce sa oddĺženia formou osobného bankrotu. Ustanovenia o poctivom zámere nabádajú súd, aby poctivý zámer neposudzoval len mechanicky, ale bol vedený pomocnými kritériami úvah jeho prísnejšieho a miernejšieho posudzovania od prípadu k prípadu, a to najmä s ohľadom na osobu dlžníka a jeho životné skúsenosti. Skutočnosť, že dlžník po vyhlásení konkurzu a oddĺžení od všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze, neplnil dobrovoľne ani čiastočne svoj dlh voči žalobcovi, nemôže zakladať jeho nepoctivý zámer. Samotný dlžník bol v dlhovej špirále, mal viac veriteľov (11) so splatnými záväzkami, ktorých uviedol v prílohe k návrhu a z jeho mzdy mu zostávalo len životné minimum po úhrade ostatných nákladov, je rozvedený a striedavo sa stará o dve maloleté deti, viedla sa voči jeho osobe exekúcia, nevlastní žiaden majetok väčšej hodnoty. Počas konania si súd vyžiadal aj výkaz zo Sociálnej poisťovne o príjmoch žalovaného za rozhodné obdobie od 1.10.2018 do 31.10.2019, kde vymeriavací základ je cca 1.500,- eur na odvody.

6.1. Súd ďalej dôvodil, že na pojednávaní konanom dňa 25.10.2023 žalovaný uviedol, že po vykonaných zrážkach exekútora mu ostávalo mesačne cca 400,- až 500,- eur a zároveň, že bola schválená rodičovská dohoda na Okresnom súde v Trebišove (v rozsudku sp.zn. 8P/136/2014), ktorým na čas po rozvoje sa zverujú do striedavej starostlivosti obidvoch rodičov jeho dve maloleté dcéry. Taktiež žalovaný predložil kúpnopredajnú zmluvu na prevod vlastníctva bytu z 23.9.2014 v Čiernej nad Tisou za kúpnu cenu 5.000,- eur a kúpnu zmluvu o predaji motorového vozidla zo dňa 5.1.2014 za kúpnu cenu 2.560,- eur, pričom uviedol, že byt predal, lebo nemal ho z čoho platiť a bola to primeraná cena bytu v tej dobe. Súd prvej inštancie vyhodnotil tieto skutočnosti ako dostatočne liberačné, t.j. ako vyvinenie sa resp. zbavenie sa zodpovednosti. Jednalo sa o prevody majetku cca 3 roky pred úpravou samotného oddĺženia podľa ZKR a urobené minimálne 5 rokov pred samotným oddĺžením dlžníka a teda žiadnym spôsobom uvedené zmluvy nepreukazujú nepoctivý zámer žalovaného. Z tohto dôvodu mal súd za to, že v čase podania návrhu žalovaný mal poctivý zámer pri oddĺžení a neboli naplnené zákonné predpoklady nepoctivého zámeru podľa § 167g ods. 2 ZKR, a to, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti a mal snahu poškodiť veriteľa – žalobcu.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že neúspešného žalobcu zaviazal na náhradu trov konania žalovanému v rozsahu 100 %.

8. Žalobca doručil v zákonom stanovenej lehote súdu prvej inštancie odvolania a to prostredníctvom oboch právnych zástupcov. Odvolanie podané právnym zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o. (ďalej len „prvé odvolanie“) bolo podané proti rozsudku v celom rozsahu, z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Podaným odvolaním navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť.

8.1.1. Za nesprávny považuje postup súd prvej inštancie, ktorý napriek tomu, že žalovaný účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu (citujúc § 151 ods. 2 CSP), vyhodnotil, že žalovaný mal pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok poctivý zámer. Poukázal na vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktorým žalovaný len citoval a uviedol výklad ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácií, pričom neuviedol a najmä nepreukázal a do súdneho spisu nedoložil žiadne dôkazy svedčiacie v jeho poctivý zámer a preukazujúce dôvodnosť podaného návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok a teda také objektívne dôvody, pre ktoré sa nachádzal v ťažkej nepriaznivej životnej a majetkovej situácii, ktorá by mu vôbec nedovoľovala ani len čiastočne uhrádzať jeho dlhy. Procesná obrana žalovaného podľa odvolateľa nebola účinná, napriek tomu súd prvej inštancie vyvodil spornosť tvrdení žalobcu, aj keď mala byť konštatovaná nespornosť. Skutočnosť, že je otcom dvoch maloletých detí, nemôže byť ospravedlnením jeho konania a ospravedlnením porušenia zásady pacta sunt servanda.

8.1.2. Ako nesprávne vyhodnotenie dokazovania považoval to, že súd prvej inštancie sa k žalobcom navrhnutému vykonanému dôkazu (odpoveď Sociálnej poisťovne k výške vymeriavacích základov žalovaného) v napadnutom rozhodnutí ani nevyjadril, pričom žalobca pokladá predmetný dôkaz za smerodajný a preukazujúci platobnú schopnosť žalovaného čiastočne uhrádzať jeho dlhy. Poukázal v tejto súvislosti na závery rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/4/2022 zo dňa 23.11.2022 a Mestského súdu Bratislava III sp. zn. B1-31Odi/9/2022 zo dňa 13.12.2023. Podľa jeho názoru v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol pred podaním a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu riadne zamestnaný s pravidelným a nie nízkym príjmom, z ktorého mohol aj naďalej čiastočne uhrádzať jeho dlhy, nakoľko ako deklarovali súdy vyššie, v prípade ak je dlžník zamestnaný je jeho prvoradou povinnosťou riešiť jeho dlhy a dlhy uhrádzať a až keď to nie je objektívne možné, je to prípad pre využitie inštitútu oddĺženia. Súd nesprávne skutkovo a právne posúdil platobnú schopnosť žalovaného, keď pri vyššie konštatovanom vymeriavacom základe deklaroval nepreukázanie nepoctivého zámeru žalovaného. V rámci konkurzného konania sa prešetruje hnutelný a nehnuteľný majetok dlžníka a nie jeho finančný majetok a príjmy, ktoré sú významným faktorom pri skúmaní platobnej schopnosti/neschopnosti dlžníka. Dlžník nemusí mať žiaden hnutelný ani nehnuteľný majetok a napriek tomu môže dosahovať príjmy nadštandardné, z ktorých môže naďalej plniť svoje záväzky, len by musel prejavíť úprimnú snahu o vyriešenie jeho dlhov, čo v danom prípade žalovaný nespravil a žiadnym spôsobom nereagoval na výzvu žalobcu pred podaním žaloby. Je nevyhnutné preskúmať, na aký účel si žalovaný bral toľko pôžičiek a úverov, teda či sa sám neprivedol k formálnemu naplneniu platobnej neschopnosti, teda či žalovaný úmyselne nebral pôžičky, ktoré vedel, že nebude vedieť splácať a potom sám spôsobil zákonom požadované omeškanie, aby formálne naplnil znaky platobnej neschopnosti, pričom platobne neschopný nemusel byť vzhľadom na jeho pravidelný a mesačný príjem. Navyše vzaté pôžičky minul a to nie na nevyhnutné veci, ktoré konanie má znaky nepoctivého a účelového konania. Účelom oddĺženia

nemá byť len ochrana dlžníkov, resp. poskytnutie možnosti dlžníkom na „nový život“, ale má sa myslieť aj na veriteľov. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 570/2016. Ďalej súd prvej inštancie podľa odvolateľa nesprávne skutkovo posúdil aj tvrdenie o exekučných zrážkach vykonávaných žalovanému. Ani skutočnosť o výkone exekučných zrážok nemôže byť sama o sebe preukazujúcou okolnosťou o poctivom zámere a platobnej neschopnosti žalovaného. Dlžník sa môže v exekučnom konaní voči vykonaným zrážkam brániť a môže osloviť svojich veriteľov a dohodnúť si iný pre dlžníka vyhovujúci spôsob zrážok, či výkonu exekúcie. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa žalovaný pokúsil riešiť exekučné konania a teda riešiť svoje dlhy. Zo strany žalovaného nedošlo k prejavu úprimnej snahy v zmysle § 166g ods. 1 ZKR. Žalovaný ani netvrdil, že by svojich veriteľov oslovil a chcel riešiť jeho záväzky. Vzhľadom k tomu, že má žalovaný dve maloleté deti, pri zrážkach sa uvedená skutočnosť musela odzrkadliť a ak aj napriek tomu boli zrážky v takejto výške, príjem žalovaného musel byť vyšší, teda nad priemerom. Ani existencia viacerých veriteľov nie je preukázaním platobnej neschopnosti dlžníka, nakoľko dlžník môže čiastočnými úhradami v priebehu niekoľkých rokov splatiť svoje dlhy v celosti a na základe uvedeného nemožno takéhoto dlžníka označiť za platobne neschopného.

8.1.3. Za nesprávny považuje záver o liberácii žalovaného vo vzťahu k zmluvám predloženým žalovaným (predaj bytu a vozidla). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, že v prvom rade kúpna cena za prevod bytu vo výške 5.000,- eur je neprimeraná a v druhom rade, že z uvedenej kúpnej ceny mal žalovaný uhradiť svoje záväzky a na pohľadávku žalobcu žalovaný v roku 2014 po prevode neuskutočnil žiadnu vyššiu platbu.

8.1.4. V ďalšom odvolateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočným spôsobom odôvodnené a súd prvej inštancie len veľmi stroho bez právnej relevancie zamietol žalobu a veľmi stroho a nie právne relevantným spôsobom sa vyjadril k vykonanému dokazovaniu a k niektorým dôkazom sa ani nevyjadril. Poukázal na obsah práva na spravodlivý súdny proces (aj poukazom na nálezy IV. ÚS 252/04, II. ÚS 85/06, II. ÚS 380/2013, I. ÚS 114/08), ako aj povinnosti týkajúcej sa riadneho odôvodnenia rozhodnutí (II. ÚS 117/07, III. ÚS 311/01, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05, I. ÚS 33/2012, III. ÚS 199/09, rozhodnutie Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/25/2007).

8.2. Odvolanie podané právnym zástupcom žalobcu ČOLLÁK & PARTNERI advokátska kancelária s.r.o. (ďalej len „druhé odvolanie“) bolo podané proti rozsudku v celom rozsahu, z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Týmto odvolaním navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a rozhodnúť o zrušení oddĺženia, alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8.2.1. Má za to, že posúdenie poctivého, resp. nepoctivého zámeru bolo zo strany súdu prvej inštancie vykonané svojvoľne, v rozpore s právnou úpravou a v nesúlade s príslušnou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Napadnutý rozsudok je prekvapivý a nespravodlivo prenášajúci dôkazné bremeno na žalobcu. S tvrdeniami žalobcu sa súd právne relevantným spôsobom nevysporiadal a svoje úvahy založil jednostranne na tvrdeniach žalovaného. Za preukázané v konaní žalobca považoval, že žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok dosahoval pravidelný a stabilný mesačný príjem, z ktorého bol schopný pokračovať v splácaní svojich záväzkov tak ako tomu bolo pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Skutočnosť, že žalovaný pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pravidelne mesačne splácal odvolateľovi nemalú peňažnú sumu zo svojho pravidelného mesačného príjmu (prehľad mesačných splátok bol predložený v konaní na súde prvej inštancie), podporuje názor odvolateľa o platobnej schopnosti žalovaného. Žalovaný využil inštitút oddĺženia napriek tomu, že mu jeho majetková situácia dovoľovala čiastočnými peňažnými úhradami jeho záväzky plniť, navyše bez toho, aby ohľadom možného zníženia výšky jednotlivých zrážok s odvolateľom akýmkoľvek spôsobom komunikoval, čo by v teoretickej rovine bolo možné pokladať za príklad snahy žalovaného riešiť svoje záväzky čestne. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nijako neodôvodnil, prečo tieto skutočnosti vo vzťahu k posúdeniu existencie poctivého zámeru žalovaného pri oddĺžení nebral na zreteľ a tieto žiadaným spôsobom nevyhodnotil.

8.2.2. Za nesprávny a nevyplývajúci z vykonaného dokazovania považoval záver súdu, že žalovanému po vykonaní jednotlivých zrážok ostávala len suma životného minima. Podľa odvolateľa, vzhľadom na to, že žalovaný má dve maloleté deti, suma životného minima by mala predstavovať spolu sumu 392,29 eur. Poukázal na listinný dôkaz tvoriaci súčasť súdneho spisu, z ktorého vyplýva výška mzdy žalovaného v mesiaci marec 2019 (kedy žalovaný podal návrh na vyhlásenie konkurzu): výška hrubej mzdy: 1.257,78 eur, výška čistej mzdy: 933,68 eur, k výplate: 456,15 eur. Žalovaný teda mal mesačne k dispozícii príjem presahujúci výšku stanoveného životného minima. Žalovaný pritom v čase iniciovania konania o oddĺženie a ani následne nezabezpečoval starostlivosť o svoje maloleté deti v plnom rozsahu a nemal

voči deťom súdom určené výživné. Súd sa však uvedenými skutočnosťami nezaoberal. Žalovaný podľa odvolateľa mohol využiť inštitút splátkového kalendára, pri ktorom by došlo k čiastočnému uspokojeniu veriteľov. Nie je možné akceptovať ako relevantné tvrdenie žalovaného na pojednávaní dňa 16. novembra 2022, že nevie, čo je splátkový kalendár, keď žalovanému bola v čase oddĺženia poskytovaná právna pomoc zo strany Centra právnej pomoci. Žalovaný v konaní neprezentoval žiadne tvrdenia a nepredložil žiadne dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že uňho objektívne nastali také okolnosti, pre ktoré náhle nebol schopný splácať svoje záväzky, ani v minimálnom rozsahu. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie NS ČR zo dňa 06. septembra 2005, sp. zn. 29Odo 236/2003 a Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/1/2019 zo dňa 06. novembra 2019. Vyhlásenie žalovaného o platobnej neschopnosti tvoriace prílohu návrhu na oddĺženie vyhlásením konkurzu tak odvolateľ považuje za rozporné so skutočným stavom veci. Nepoctivý zámer žalovaného je preukázaný práve tým, že napriek jeho vyhláseniu, že vynaloží úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, po oddĺžení nielenže svojim veriteľom neposkytol žiadnu úhradu zo svojho pravidelného príjmu, ale týchto za účelom riešenia svojich záväzkov ani len nekontaktoval. Žalovaný je naďalej osobou v produktívnu veku, v dobrej zdravotnej kondícii, je naďalej zamestnaný, jeho životné náklady sa nijakým spôsobom nezmenili, a preto odvolateľ trvá na tom, že žalovaný by pokračovaním v plnení svojich záväzkov dokázal splatiť svoje záväzky voči i všetkým veriteľom. Poukázal na závery uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 4CoKR/27/2023 zo dňa 26. septembra 2023. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení uviedol, že posúdenie poctivého zámeru by súd nemal vykonať len mechanicky, ale s prihliadnutím na pomocné kritériá a osobu dlžníka a jeho skúsenosti, avšak bez poskytnutia náležitého odôvodnenia automaticky a bez všetkého konštatoval nedôvodnosť podaného návrhu bez náležitého posúdenia všetkých relevantných skutkových okolností, a len z toho titulu, že žalovaný mal viacerých veriteľov s tým, že po oddĺžení jeho osoby neplnil dobrovoľne ani čiastočne svoj dlh, čo nemôže zakladať jeho nepoctivý zámer. Žalovaný bol v konaní povinný v zmysle § 151 CSP na preukázanie dôvodnosti svojej obrany tvrdiť a dokázať konkrétne skutočnosti. V konaní na súde prvej inštancie však neprezentoval žiadne tvrdenia a nepredložil žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť jeho poctivý zámer. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/74/2021 zo dňa 20. októbra 2022.

8.2.3. S ohľadom na výšku kúpnej ceny za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, tak ako vyplýva zo žalovaným predloženej kúpnej zmluvy a ako to žalovaný sám uviedol, nehnuteľnosť bola z jeho strany predaná za vyslovene minimálnu kúpnu cenu, ktorú podľa názoru odvolateľa objektívne nemožno považovať za zodpovedajúcu skutočnej hodnote nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie tak vychádzal pri konštatovaní liberácie žalovaného (byť predal, lebo nemal ho z čoho platiť a bola to primeraná cena bytu v tej dobe) z jediného tvrdenia žalovaného prezentovaného na pojednávaní, za súčasného zjavného opomenutia skutočnosti, že žalovaný v priamej nadväznosti na toto tvrdenie sám uznal, že si bol „možno“ vedomý, že bol predaj nehnuteľnosti vykonaný pod cenu. Žalovaný okrem tohto neprezentoval žiadne ďalšie tvrdenia a na podporu svojich tvrdení nepredložil žiadne dôkazy. Uvedené nemožno považovať za účinné popretie tvrdení v zmysle § 151 CSP. Súd prvej inštancie žiadnym bližším spôsobom nevysvetlil, prečo práve tieto všeobecné a nijak nepreukázané vyhlásenia žalovaného považuje za také, ktorými je možné považovať vedomý predaj jemu patriacej nehnuteľnosti za minimálnu hodnotu, za akceptovateľný. Žalovaný predmetnú nehnuteľnosť predal za 1/3 sumy, ktorá mu bola právnym predchodcom žalobcu - Poštovou bankou, a.s. poskytnutá na základe zmluvy o úvere. Žalovaný predajom nehnuteľnosti za celkom zjavne nezodpovedajúcu cenu vedome zhoršil svoju finančnú situáciu, keď sa pripravil o príjem z predaja, ktorý mohol použiť na vysporiadanie záväzkov. Súd prvej inštancie navyše podľa odvolateľa sám konštatoval, že žalovaný zodpovednosť za svoje rozporné konanie v súvislosti s rozporným predajom nehnuteľností a motorového vozidla síce nesie, avšak z tejto sa mal vyviniť. V súvislosti so záverom o vyvinení uviedol, že skúmanie konania žalovaného v súvislosti s otázkou jeho poctivého zámeru pri oddĺžení nie je ohraničené žiadnou zákonnou lehotou a pre náležité vyhodnotenie (ne)poctivého zámeru dlžníka pri oddĺžení je nevyhnutné posudzovať ekonomické správanie dlžníka pred oddĺžením komplexne (čo potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 4Obdo/RE/2022 zo dňa 14. júna 2021). Aj samotná skutočnosť, že voči žalovanému bola vedená len jediná exekúcia (pre pohľadávku veriteľa vo výške na istine 19.076,22 eur), podľa odvolateľa potvrdzuje, že žalovaný postupoval tak, aby len formálne naplnil zákonné podmienky vyhlásenia konkurzu na jeho majetok. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/35/2022 zo dňa 14. júna 2023, sp. zn. 4Obdo/44/2022 zo dňa 02. augusta 2023. Podľa jeho názoru bol preukázaný nepoctivý zámer žalovaného podľa § 166g ods. 2 písm. e), f), g) a h) ZKR.

9. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril napriek tomu, že mu odvolania boli riadne doručené a bolo mu umožnené sa k odvolaniu vyjadriť.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou a proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné. Odvolanie bolo prejednané bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani si to nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vo výroku vecne správne, preto ho odvolací súd z nižšie uvedených dôvodov podľa § 387 CSP potvrdil.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6 ods. 1 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra ESLP opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je daný vtedy, ak má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli inak najavo z hľadiska závažnosti (dôležitosti) zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. CSP o vykonávaní dokazovania.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil

iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Žalobca v odvolaniach deklaroval odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, pričom s ohľadom na nižšie uvedené je potrebné konštatovať, že uvedené odvolacie dôvody nie sú dané.

17. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti výrokov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za vhodné dodať ďalšie nižšie uvedené dôvody potvrdzujúce vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

18. Primárne sa odvolacie námietky týkali nesprávnych (skutkových a právnych) záverov súdu prvej inštancie, keďže žalovaný podľa žalobcu dosahoval v čase podania návrhu na oddĺženie (a dosahuje aj v súčasnosti) príjem vo výške dostatočnej na to, aby mohol aspoň čiastočne uhrádzať veriteľom svoje dlhy. Dosahovaný príjem žalovaného teda podľa žalobcu vylučoval poctivý zámer žalovaného pri oddĺžení. Odvolací súd sa s uvedeným záverom odvolateľa nestotožnil.

19. Podľa prvej vety § 166f ods. 1 ZKR, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Pozitívne vymedzuje poctivý zámer § 166g ods. 1 ZKR a negatívne § 166g ods. 2 ZKR. Ako pozitívne, tak aj negatívne vymedzenie poctivého zámeru v zmysle ZKR vo veľkej miere závisí od komplexného zhodnotenia množstva individuálnych okolností daného prípadu zo strany súdu (individuálnych možností a schopností dlžníka, zohľadnením prirážajúcich a poľahčujúcich okolností podľa § 166g ods. 3 a 4 ZKR, možnosť pripustenia ďalších skutkových podstát nepoctivého zámeru a pod.). Samotné skutkové podstaty nepoctivého zámeru uvedené v § 166g ods. 2 ZKR sa pritom líšia aj podľa toho, či sa zámer skúma pred alebo po podaní návrhu.

20. Poctivý zámer dlžníka je definovaný v § 166g ods. 1 ZKR nasledovne: Dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry, ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil. Samotná skutočnosť, že dlžník je zamestnaný a dosahuje príjem (pred aj po podaní návrhu), nie je sama osebe dôvodom, ktorý by preukazoval nepoctivý zámer dlžníka. V konaní nebolo preukázané, že by dlžník nadobudol určitý nie nepatrný majetok dedením, darom alebo výhrou. V oddĺžovacom konaní navyše bolo tiež preukázané, že voči dlžníkovi bola vedená exekúcia (na vymoženie pohľadávky – istiny vo výške 19.076,22 eur) a správca preskúmaním pomerov dlžníka nezistil žiadny majetok dlžníka, v dôsledku čoho konštatoval, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu.

20.1. Očakávanie žalobcu, že žalovaný mohol a mal žalobcovi (a ostatným veriteľom) po oddĺžení uhrádzať dlh, je potrebné vnímať ako subjektívny názor žalobcu, avšak žalovaného na takéto konanie ZKR nezaväzuje. Zákonným následkom oddĺženia je v zásade nevymáhateľnosť dlhov voči dlžníkovi. Z návrhu na vyhlásenie konkurzu, resp. z jeho prílohy (zoznam veriteľov) odvolací súd zistil, že v čase podania návrhu deklaroval žalovaný 11 veriteľov. V rámci oddĺženia sú posudzované a následkom nevymáhateľnosti dotknuté pohľadávky všetkých veriteľov (okrem nedotknutých pohľadávok). Vo vzťahu k platobnej schopnosti dlžníka by veriteľ musel na jej preukázanie dokázať, že dlžník mal dostatok prostriedkov na úhradu všetkých záväzkov. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že pre úspech žalobcu v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, nie je postačujúce, ak žalobca len argumentuje

pochybnosťami o poctivom zámere dlžníka a očakáva od súdu preukázanie nepoctivého zámeru dlžníka a nahradenie procesnej aktivity žalobcu (vrátane vyhľadávania dôkazov). Ak žalobca v žalobe tvrdil nepoctivý zámer žalovaného (s odôvodnením, že tento nebol platobne neschopný, úmyselne sa priviedol do platobnej neschopnosti, mal snahu poškodiť veriteľa, nevynaložil po podaní návrhu úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich schopností a možností), bol povinný tieto svoje tvrdenia preukázať. Odvolací súd má za to, že pri takomto rozložení dôkazného bremena vyplývajúceho z úpravy oddĺženia resp. jeho zrušenia v ZKR, nie je zo strany žalobcu ľahkou úlohou uvedené skutočnosti preukázať. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že vo vzťahu k uvedeným tvrdeniam dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu, ktorý ho v konaní neunesol.

20.2. Odvolací súd podotýka, že vo vzťahu k skutkovej podstate nepoctivého zámeru podľa § 366g ods. 2 písm. g) ZKR (zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh), musí žalobca preukázať úmyselné konanie dlžníka, ktorého cieľom je privodiť si platobnú neschopnosť. Toto žalobca v konaní nepreukázal. Vo vzťahu k skutkovej podstate podľa § 366 ods. 2 písm. h) ZKR (zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa) odvolací súd uvádza, že z pohľadu úhrad záväzkov dlžníka je potrebné, aby schopnosť dlžníka uspokojovať záväzky voči veriteľom bola vyhodnocovaná komplexne vo vzťahu ku všetkým veriteľom, nielen individuálne k jednému (žalobcovi domáhajúcemu sa zrušenia oddĺženia). V žalobe síce žalobca tvrdil, že podľa jeho názoru, žalovaný disponoval a disponuje finančnými prostriedkami a bol by schopný splatiť všetky svoje záväzky, pričom však toto svoje tvrdenie nepreukázal.

21. Úspech žaloby o zrušenie oddĺženia je v prvom rade nevyhnutne spojený s unesením dôkazného bremena zo strany veriteľa (žalobcu) o existencii nepoctivého zámeru dlžníka a následne s unesením dôkazného bremena zo strany dlžníka v rámci svojej procesnej obrany. Uvedenou otázkou sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo/74/2021 zo dňa 20.10.2022 a konštatoval, že dôkazné bremeno spočíva na veriteľovi, ktorý v spore o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka musí preukázať, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, pričom kritéria pre určenie nepoctivého zámeru sa týkajú najmä ekonomického správania dlžníka pred podaním návrhu na oddĺžovacie konanie a po jeho podaní. Skutočnosť, že v spore o zrušenie oddĺženia má dôkazné bremeno veriteľ, vyplýva aj z obsahu zákonného ustanovenia § 166f ods. 1 ZKR, v ktorom zákonodarcia výslovne uviedol: „Veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia.... ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer“.

22. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcom namietnuté správanie žalovaného ako dlžníka nebolo možné vyhodnotiť tak, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, prípadne že nebol platobne neschopný v čase podania návrhu, prípadne že by v jeho konaní bolo možné vidieť záujem poškodiť veriteľa alebo zvýhodniť iného veriteľa alebo preberanie záväzkov spoliehajúc sa na riešenie dlhov oddĺžením.

23. Z obsahu napadnutého rozsudku (odsek 12. odôvodnenia) je zrejmé, že súd prvej inštancie zabezpečil a vykonal žalobcom navrhovaný dôkaz (informácie od Sociálnej poisťovne o príjmoch žalovaného). Odvolací súd z uvedeného dôkazu zistil, že žalovaný mal v období 10/2018 - 10/2019 vymeriavací základ v rozmedzí 1.019,67 eur až 1.596,81 eur (súd prvej inštancie konštatoval vymeriavací základ vo výške cca 1.500,- eur). CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP), ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov. Uvedená zásada neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Preto platí, že súd je povinný v odôvodnení rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) uviesť aj to, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Z obsahu napadnutého rozsudku teda vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal žalobcom navrhnutý dôkaz a tento nepovažoval za taký, ktorý by preukazoval dôvodnosť žaloby. Nesúhlas strany sporu s hodnotením dôkazu súdom nie je bez ďalšieho porušením procesných práv strany sporu. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 16.11.2022 odvolací súd tiež zistil, že žalovaný predložil svoju výplatnú pásku z marca 2019, pričom čistú mzdu mal v danom mesiaci 933,- eur a vyplatených mu bolo 456,- eur, keďže 431,- eur bolo stiahnutých veriteľom.

24. K odvolacej námietke týkajúcej sa nízkej ceny bytu, ktorý bol žalovaným odpredaný, odvolací súd uvádza, že ak žalobca uvedeným mienil v konaní preukázať nepoctivý zámer žalovaného, neunesol dôkazné bremeno, keďže žiadny dôkaz o predaji bytu za nižšiu než obvyklú cenu, v konaní nepredložil.

Z obsahu súdneho spisu (zápisnica z pojednávania zo dňa 17.01.2024) odvolací súd zistil, že žalovaný sa k cene bytu predaného v roku 2014 primárne vyjadril tak, že v tom období taká cena bola. Nasledujúce tvrdenia žalovaného (že si možno bol vedomý, že bol pod cenu, ale musel ho predať) podľa odvolacieho súdu len demonštruje, že žalovaný mal záujem byt predať bez zbytočného odkladu. Samozrejme platí, že v prípade záujmu o okamžitý predaj určitej veci, môže (ale nemusí) byť výsledná kúpna cena dohodnutá v určitej miere na nižšej úrovni ako v prípade dlhodobšieho hľadania vhodného kupujúceho. Uvedené však nepreukazuje bez ďalšieho tvrdenie žalobcu, že by v uvedenom malo spočívať určité konanie žalovaného, ktoré by preukazovalo nepoctivý zámer pri oddlžení. K tvrdeniu odvolateľa o predaji bytu za 1/3 sumy, ktorá bola právnym predchodcom žalobcu poskytnutá žalovanému na základe zmluvy o úvere, odvolací súd uvádza, že odvolateľ takéto tvrdenie nepreukázal. K žalobe síce žalobca predložil zmluvu o úvere poskytnutého žalovanému (žiadateľ a spoludlžník), ktorá sa však týkala poskytnutia úveru na splatenie predchádzajúcich záväzkov. Zo zmluvy o úvere predloženej žalobcom podľa odvolacieho súdu nevyplýva kúpna cena bytu v čase kúpy zo strany žalovaného.

25. Odvolací súd dospel k záveru, že v otázke nenaplnenia zákonných podmienok nepoctivého zámeru žalovaného (pre zrušenie oddlżenia pre nepoctivý zámer), sa možno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol.

26. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na neúspech žalobcu v odvolacom konaní, priznal odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).